Він мав пройти цією дорогою

Давайте постоїмо декілька хвилин, коли читатимемо Боже Слово. Я розмірковував над усім цим вступом — мені дійсно довелося б прожити справжнє життя, щоб бути гідним цього, чи не так? Це людина, яка любить вас. У Євангелії від Святого Луки, 19-й розділ, я хочу прочитати всього один уривок з Писання, перші п'ять віршів.

І, ввійшовши, Ісус переходив через Єрихон.

І ось, там був один чоловік, що звався Закхей — він мав. . .*був старший над митниками й був багатий.*

Бажав бачити Ісуса, хто Він, але він *не міг з-за народу, бо був малого зросту.*

І, забігши наперед, виліз на смоковницю, щоб подивитися на Нього, бо Він мав проходити тудою.

Прийшовши на те місце, Ісус поглянув, побачив його й сказав: Закхею, поквапся. . .злізти, бо сьогодні Мені належить бути у твоїй оселі.

І зліз той швидко й прийняв Його радо.

А всі, як побачили це. . .почали нарікати, кажучи: Він зайшов у гості до чоловіка, що був *грішником.*

А Закхей устав і промовив до Господа: Господи, ось, половину майна свого я віддам убогим, а коли кого скривдив був чим — поверну вчетверо.

Ісус же сказав до нього: Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраама.

Син бо людський прийшов, щоб знайти й спасти те, що загинуло.

Помолимося.

2 Наш Небесний Отче, ми сьогодні вранці вдячні Тобі, бо Ти досі шукаєш спасти синів Авраама, тих, хто загинулий. Ми молимо, Небесний Отче, щоб Ти прийняв нашу покірливу молитву й благословив отут наше сьогоднішнє зібрання. І хай не пройде воно намарно, але хай величний Святий Дух навчить нас дорозі Життя, бо знаємо ось що — одного дня ми повинні будемо встати в Його Присутності, щоб дати звіт про те, що ми зробили з цим життям. Благослови зараз нас усіх разом, бо ми й в подальшому очікуємо на Тебе. В Ім'я Ісуса. Амінь.

Можете сідати.

3 Звичайно ж, я щасливий мати хороших друзів, людей, які вірять, вірять зусиллям, які ти стараєшся докладати. Якби в мене була яка-небудь інша мета, якось виділитися, що ж, я був би справжнім грішником. Але моєю метою є звеличити Ісуса Христа.

4 І в людині є дещо таке, — коли в тебе є Послання від Бога, — ти не можеш зупинитися. В тобі щось пульсує. Воно, незважаючи ні на що, йде далі. Ти не можеш уповільнити це, зупинити це чи запустити це. Воно зупиняє, та запускає, та уповільнює тебе. Розумієте? Це Той, Хто контролює.

5 Дякую цим хорошим братам за їхнє свідоцтво про нашого Господа Ісуса. Вони говорили не про мене, звичайно ж ні. Вони говорили про Нього.

6 Як я читав тут нещодавно в одній статті про містера Муді. Було сказано, що в Чікаго збиралися. . .в одній газеті збиралися написати про нього редакційну статтю. І вони когось послали дізнатися, чому люди сходяться послухати містера Муді. Редакційна стаття; містер Муді, як і я сам, йому не вистачало освіченості, щоб прочитати цю статтю, тож його менеджерові довелося читати її. Містер Муді в минулому був шевцем, і він був покликаний Богом задля послання тієї години. І ось, менеджер читав цю статтю, й там говорилося: "Чому кожен спішить почути Дуайта Муді?" Сказав: "По-перше, він найнеприємніший з усіх людей, кого я бачив". І сказав: "У нього лиса голова, й довгі вуса, й таке інше". І сказав: "І він—він розмовляє з підвиванням. Я не чув гіршої граматики, ніж у нього". Угу. І, о-о, він і далі отак розпинався.

7 Було сказано: "Містер Муді просто знизав плечима. Він сказав: 'Звичайно ж ні. Вони приходять побачити Христа'".

8 Отож, це, я вважаю, що якраз у цьому вся відповідь. Ми хочемо побачити саме Христа. "Коли Я буду піднесений, Я усіх притягну до Себе".

9 Я розмірковував, після відвідин цього міста, й коли бачу, що люди, які хороші вони були, які хороші зібрання проходять тут у нас у цій середній школі Денхем Спрінг, тобто, у шкільній актовій залі. Я розмірковував, що тутешні люди — вони в чомусь подібні каві. Вони. . .О-о! Головне не кількість, а якість; добра порція в одній з тих чашок.

10 Пам'ятаю перший раз, як я попав у тутешній аеропорт. Браття повинні були приїхати, щоб забрати мене, сидів там. Підходить дівчина-француженка; я замовив гамбургер та чашку кави.

11 Я до тридцяти восьми років взагалі не пив її; й даремно. Але потім Брат Браун, — думаю, він сьогодні вранці десь тут. Він сидить ось тут. Він так любить її, і він влаштував мені. . .В мене був один сніданок для служителів о сьомій годині, о восьмій годині та о дев'ятій годині; неможливо було з'їсти оте все, тож там підливали кави. І я почав пригублювати її потроху, і, бачу, що почав пити.

12 Тож я замовив у цієї дівчини, я сказав їй: "Я візьму гамбургер та чашку кави". Коли там винесли ту чашечку, я подумав: "Гм, точно кави в них тут обмаль". Я пригубив, зробив перший ковток, о-о, нічого собі, я мало не задихнувся. Розумієте?

13 Ця жіночка сказала: "Мабуть, ви з північних штатів". Вона сказала: "Я зварю вам кави для мешканців півночі".

14 Отож, отак я бачу й з людьми — може, не найбільші натовпи, яким я проповідував, але справжня істинна якість. Я вдячний за це — за аудиторію слухачів, — тих, хто сидить й уважно слухає те, що ти кажеш. Я. . .

15 Саме це я й хочу, щоб ви робили. Перевіряйте Словом Божим те, що каже людина. І якщо Воно не відповідає, тоді то є неправильно. Ось і все. Якщо ж то є Слово Боже, тоді Бог мусить засвідчити про Своє Слово, бо Він обіцяв це робити. Тож саме так ми й хочемо звіряти оце все, щоб—щоб розібратися.

16 Тепер, як я зрозумів, сьогодні вранці, що це повинен був бути сніданок бізнесменів, Бізнесменів Повної Євангелії, членом місцевого відділення котрих я є. І, я вважаю, цей. . .Сказали, що тут були деякі з них. Дехто з них не приїхав. Можливо, вони бізнесмени, в них є свій бізнес, якому вони повинні приділяти увагу. Все одно я вважаю, що в них є поважна причина, тож—тож все гаразд. Все одно, він сказав, що багато хто з їхніх людей були тут, тож це є дуже добре.

17 Отож, просто невеличкий жарт. Я розповідав це, але, можливо. . .Звичайно ж, тут не місце для жартів, але просто трохи гумору. Коли ведеш розмову, як-от ми розмовляли декілька хвилин тому, що ж, може, щоб люди трохи розслабилися завдяки гумору.

18 Пам'ятаю, як одного разу, — один товариш і я разом навчалися у школі. Його звали Уілмер Снайдер. Його брат є баптистським служителем, і він—він пише у цій *"Горішній кімнаті"*, відповідає за одну колонку в *"Горішній кімнаті"*. Ми разом навчалися у школі. І я став освоювати служіння, а він—він став страховим агентом. І ось, одного разу він завітав до мене додому. І, тепер, можливо, тут є дехто зі страхових агентів. І я зараз нічого не кажу про страхування. Сподіваюся, не ставтеся до цього погано, але вловіть сенс того, що я. . .як я сказав це. Ось, мій брат також є—займається "Пруденшелом", він продає страховки "Пруденшел".

19 Отож, одного разу я робив дещо через одну страхову компанію, в чому я. . .здається, недостатньо розуміючи, я. . .мені неправильно роз'яснили умови страхової угоди, і її було хибно представлено мені, і я так і не згодився на це. Я. . .

20 Отож, одного дня Уілмер завітав до мене, і він сказав, він сказав: "Як у тебе справи, Біллі?"

Я сказав: "Добре".

Сказав: “Чув, що ти їздив на зібрання!”

Я сказав: “Так, я їжджу на зібрання”.

21 Я розповідав йому про те, як один чоловік сказав мені. Сказав: “Слухай, ти ж проповідник. Чим ти займаєшся, мотаючися з цими бізнесменами?”

Я сказав: “Я бізнесмен”.

І ті сказали: “А–а, і що у тебе за бізнес?”

Я сказав: “Бізнес певності”.

22 І, розумієте, він недочув це. Я не сказав: “Страховка”. Я сказав: “Певність”. Розумієте?

І ось я сказав: “Бізнес певності”.

23 Він сказав: “О–о, — сказав, — розумію”. Він сказав: “Від кого—від кого ти продаєш страховки?”

24 Я сказав: “Я продаю певність Вічного Життя”. І я й досі продаю її. Тож я буду зацікавл–. . .хтось з вас зацікавився, я хотів би обговорити з вами умови угоди, прямо після зібрання, якщо ви не проти.

25 І ось він сказав, він сказав: “Вічне Життя?” Сказав: “Здається, я ні разу не чув про цю компанію”.

26 Я сказав: “О–о, ні разу не чув?” Я сказал: “Вона добре відома”. І він сказав. . .Я сказав: “Вона була заснована давно”.

І він сказав, він сказав: “Де знаходиться центральний офіс?”

Я сказав: “У Славі”.

27 Уілмер промовив до мене, він сказав: “Біллі, я подумав, що під’їду, продам тобі страховку”. Сказав: “Я чув, що в тебе нема ніякої страховки”.

І я сказав: “О–о, ні. В мене—в мене є певність”.

28 І він сказав: “О–о, прошу пробачення”. Він сказав: “Думаю, твій брат, ти уклав її через нього”.

Я сказав: “Ні, не зовсім через нього”.

29 Моя дружина подивилася на мене, немовби хотіла сказати: “Ну, ти розповідаєш казки”. Вона знала, що в мене нема ніякої страховки. Але й вона недочула це. Я сказав: “Певність”, — не “страховка”.

Він сказав: “Яка ж у тебе страховка, Біллі?”

30 Я сказав:

Благословенна певність: Він мій — Ісус!
Ним я втішаюся й Ним веселюся.
Небо у спадок хоче Він дати;
Як це прекрасно — мати Його.

31 Він сказав: "Біллі, це дуже добре. Це дуже добре". Сказав: "Я нічого не маю проти Цього, але, — сказав, — Це не доставить тебе сюди на оцей цвинтар, коли ти відійдеш".

32 Я сказав: "Воно забере мене звідти. Я не переймаюся тим, як мені туди попасти".

33 Я не переймаюся тим, як мені туди попасти; головне — вибратися звідти. І тому—тому *Оце* ось — то єдине, що, як мені відомо, забере вас звідти. Тож якщо ви зацікавлені в тому, щоб вибратися звідти, давайте поговоримо з вами про Це.

34 Дивлюся сьогодні вранці на зібрання, я протримаю вас зовсім недовго. І в мене був один текст, за яким я збирався проповідувати, та потім я подумав, що ж, краще я не робитиму цього. Я просто збирався представити невеличкий сюжет про дещо, один персонаж у Біблії.

35 Я розмірковую тут про серйозні питання. Що поки ми сидимо тут, як Християни, — я вважаю, більшість з нас, — чи відомо вам було, що це може бути останній раз, коли ми снідаємо разом? Чи задумувалися ви над цим коли-небудь?

36 Чи усвідомлюєте ви, що ці незначні слова, які я повинен буду сказати тут — Бог спитає з мене за це там у Судний День? Розумієте? І тут у мене душі — не має значення, що то невеличка групка, але, все ж, вони тут є. Саме ті слова, що я їх кажу, що ж, я повинен буду дати відповідь за них Там.

37 Тож може бути так, що ми ніколи вже більш не будемо снідати разом, але, я сподіваюся, що одного дня ми їстимемо разом Вечерю. Ця остання вечеря Там з Ним — це буде перша Отам.

38 І, потім, коли ми сьогодні вранці сидимо тут, і я дивлюся тут на цих мужів, деякі з них — визначні служителі, які навчалися. І я тут, вийшов звідкись з глушини, ніякої освіти, сиджу тут з мужами, які відповідають вимогам на проповідування, докторами богослов'я. Мені дуже ніяково стояти й говорити перед такими-от мужами. Але, все ж, я—я повинен висловити, що я відчуваю. І їхня люб'язність та доброта — дозволити мені стояти й робити це. Я ціную це, браття — співробітництво на зібраннях та спільні зусилля. Я тут для того, щоб допомагати вам. Я зроблю для кожного з вас все, що в моїх силах, благодаттю Божою.

39 І потім, одного дня, коли все це скінчиться, якщо я не попаду на іще один сніданок з вами, — коли все це скінчиться, ми сидітимемо за столом один навпроти одного — це той час, на який я очікую. Безсумнівно, сльози котитимуться по наших щоках, і будемо дивитися через стіл, й брати один одного за руку. Тоді це буде щось значити. Будемо ж працювати, поки маємо час працювати, поки сонце ще не сіло. Воно скоро сяде; воно вже дуже низько. Потім, подумати, що коли ми сидітимемо там, тримаючи один одного за руку, й трохи поплачемо, потім у всій Своїй пишній одежі вийде величний Цар, пройде уздовж ряду, витиратиме усі

сльози з наших очей і говоритиме: “Добре зроблено, Мої добрі й вірні слуги, увійдіть же у радості Господа, що були приготовані для вас від закладин світу”. Будемо ж працювати, поки сонце не сіло й вистачає світла для праці.

40 Отож, ця невеличка тема тут, вона може здатися трохи кумедною, але ми збираємося поговорити на оцю тему: *Він мав пройти цією дорогою.*

41 Мабуть, ніч у цього чоловіка була жахливою. Він абсолютно не міг заснути, і він просто цілу ніч ворочався з боку на бік. Наставав світанок.

42 І нам усім відомо, щó означають ті безсонні ночі, ти не можеш заснути. В тебе щось не виходить з голови, тобто, щось геть розстроїло твої нерви.

43 І цей чоловічок був бізнесменом, мабуть, у місті Єрихоні, був чимось схожий на вас, тутешні бізнесмени — чоловіки та жінки, і, жодних сумнівів, його—його бізнес розвивався. В нього були хороші стосунки з. . .усіма клубами, й так далі, і був членом церкви, ради синедріону, і мав хорошого священика, й він вірив цьому священикові.

44 І, однак, з усім цим одне було дивним — його дружина. Ми назвемо її Ревекою. “Вона збилася з істинної дороги”, — вважав він, і так вважав й священик. Вона стала послідовницею Чоловіка, який, як вважали, був пророком з Назарету — Чоловік на ім’я Ісус. Люди, бідніший клас людей вірив, що Він є пророк, тобто, Месія, якого було обіцяно, але це не вписувалося у рамки вимог синедріону.

45 Дивно, часом буває так, що Бог робить те чи інше не в тому стилі, в якому, на нашу думку, Це повинно бути. “Розумієте, цей Хлопчина народився, — як вони вважали, — поза шлюбом. Його мати народила Його до того, як вона та її чоловік одружилися”.

46 Іще одне — Він ніде не вчився. В них не було жодного запису, щоб Він ходив до школи. Він не був священиком, і Він не був рабином. В Нього просто були якісь заяви немовби як від Самого Себе.

47 Як Брат Дон так прекрасно висловив сьогодні вранці: “То був переломний момент”. Вони не розпізнали цього. Так зазвичай і буває. Підійшло до такого переломного моменту.

48 Але, так чи інакше, його дружина якимось чином впевнилася, що Він є тим Пророком, який повинен був прийти, й вона стала Його послідовницею, повірила Йому.

49 І вона намагалася розповісти своєму чоловікові. Але він був такий захоплений своїм бізнесом й. . .Він належав до церкви. “Хіба цього недостатньо?”

50 В чомусь подібно тому багатому молодому вельможі, ви знаєте. У того теж був свій бізнес. Але він усвідомлював,

що він був членом церкви, але він не мав Вічного Життя. І він запитався. . .Він побачив у Ісусі дещо таке, чого не було в інших людей. І він сказав, прийшов до Нього й сказав: "Я. . ." Він хотів дізнатися, чи буде він. . .що йому робити, щоб мати Вічне Життя. І Ісус сказав йому додержувати заповіді. Той сказав: "Я робив це, починаючи з юності своєї". Бачите, це виявило, що він був віруючий, але він знав, що в Ісуса було щось таке, чого не мали ті священики й рабини.

51 І коли людина входить у контакт з Ісусом Христом, Він відрізняється від людини. Коли ти один раз побачиш Його, якщо в тобі є хоч яка-небудь Божа іскра — ти ніколи вже не будеш таким самим.

52 Отож, Ревека знайшла цього Ісуса. І Він—Він для неї був точним здійсненням обітниці, на яку очікували євреї, на їхній день.

53 Отож, розійшлися новини, що Він буде проводити сніданок там у Єрихоні, чи якийсь обід, чи щось таке, тож вона узялася молитися за свого чоловіка-бізнесмена.

54 Нам треба побільше Ревек, усюди, ви розумієте. Розумієте, молитва міняє перебіг подій. Якщо ти покладеш перед Богом свого чоловіка чи кого-небудь неспасеного, хто в тебе є, й тоді почнеш молитися, Бог десь прокладе якусь дорогу, бо Він обіцяв.

55 Отож, саме це Ревека, як тверда віруюча й послідовниця Господа Ісуса, і, мабуть, вона була вельми хорошою, приємною людиною, і вона мала. . .була зацікавлена у своїй родині.

56 І, я вважаю, що це відображається знову, що якщо—якщо людина зустрічає Ісуса й справді віднаходить Його у своєму серці, ти цікавишся не тільки своєю власною родиною, але й Божою родиною, усюди. Ти зацікавлений тим, щоб вони пізнали Його. "А пізнати Його — це є Життя". "Пізнати Його", — розумієте, пізнати не те, як треба читати Слово чи щось таке. Але — "Пізнати Його — це є Життя".

57 Тож вона завзято молилася. І наблизився день, коли Ісус повинен був увійти до міста. І, жодних сумнівів, за день до цього вона, мабуть, дивилася, чи не змінилося його відношення хоча б на трохи. Отож, мабуть, вона сказала: "Закхею, то ти підеш вранці на той сніданок?"

58 "Ти що, звичайно ж ні. Ти що, оті люди! І ти чекаєш, що я. . .Мій ресторан — найкращий у місті, а вони будуть проводити це там у Лавінського". Сподіваюся, що тут нема Лавінського. Але, все одно — "Розумієш, там у іншому закладі. І, як же так, мій заклад — найкращий у місті, а вони обрали той заклад отам. Не слід було їм так робити. Їм слід було б прийти, провести це у мене, розумієш". Він не збирався йти.

59 Тоді вона почала молитися, справді відчайдушно. І ось, тоді тієї ночі той чоловік ніяк не міг заснути.

60 Знаєте, в цьому щось є, якщо ти починаєш дійсно відчайдушно молитися за щось — Бог діє з обох боків, розумієте. Він—Він—Він відповідає.

61 І ось, цей чоловічок, він, мабуть, почав розмірковувати тієї ночі: "А що як мені сходити туди та—та—та послухати цього Чоловіка? Отож, Ревека каже, що Він пророк. Отож, нам відомо, що у нас сотні років не було ніяких пророків. І я питався про це в священика, він сказав: 'Нісенітниця та й тільки! Якщо й постане Пророк, хіба ж не прийде він через церкву? Ось як він повинен буде прийти. Він прийде до нас — фарисеїв, чи садукеїв, чи до нашої групи, інакше він не Пророк'". Знаєте, таке відношення живе й досі. Отже, вони вважають, що Це повинно прийти таким ось чином, інакше Це неправильно. Отож, безсумнівно, там говорили, але, в цей величний час, коли. . .Вона все одно повірила в Це.

62 І він обговорював це зі священиком. Священик сказав: "Ось, слухай-но сюди, ті дні пророків були багато, багато років тому. У нас є закон. В нас у ньому все розписано. Ситуація під контролем, і це в наших руках, і нам усе це відомо".

63 Але тоді, Закхей, звичайно ж, не вдивившися у Це, покладаючися лише на припущення, прийняв їх на віру. Слово припускати означає "спробувати без повноважень". Що ж, він—він вважав, що з цим все було гаразд; оскільки він належав до церкви — це все, що від нього вимагалося.

64 Та потім, коли почала насуватися ніч, в його серці виникло несподіване бажання. "Якщо цей чоловік у місті, можливо, Він ніколи вже більше не з'явиться тут. Я маю піти й дослідити цю ситуацію, побачити самому".

65 Отож, це непогана думка. Поглянь на це сам. Не приходь критикувати. Візьми Слово й перевір Слово за допомогою цього.

66 Отож, вона, Ревека старался, наскільки можливо жінці, пояснити, що сказане пророками, й сказане Мойсеєм — що цей Чоловік таким і буде, коли Він прийде. Тож вона, мабуть, думала, намагалася пояснити це йому, та, все ж, священик мав на нього більший вплив, ніж його дружина Ревека.

67 Потім, коли засірів ранок, що ж, цей чоловік був. . .Ревека, — можу уявити її, бачу, як вона вщипнула його, кажучи: "Закхею, то ти кажеш, що не хочеш сходити туди?"

"Ні, я не бажаю мати з Цим ніяких справ".

68 Знаєш, не будь, Рев-. . .Не досадуй, Ревеко. Іноді це є добрий знак. Розумієш, саме—саме коли він так не схвалює, коли ти говориш про Це, й так далі. Інколи це є дуже непоганий знак.

69 Отож, за якийсь час Ревека прикинулася, ніби вона спить. Вона тільки лише молилася. І вона бачить, як Закхей дуже тихенько злазить з ліжка, та йде й приводить себе в порядок, та ретельно причісує своє волосся, й одягає свою найкращу одежу.

А вона підглядала одним оком, щоб побачити, що він робить. Саме тоді вона зрозуміла, що Бог відповів на молитву. Вона знала, що дещо має статися. Отож, Закхей іде навшпиньках до виходу, щоб Ревека не знала, куди він зібрався, розумієте. І він прокрадається, й вислизає на вулицю, й озирається назад.

70 Вона відсуває фіранку, визирає на вулицю, бачить, як він виходить. Вона каже: "Дякую Тобі, Господи. Тепер з цим усім все буде гаразд". Розумієте?

71 Подібно як сказав Ілля, коли він промовив: "Я бачу це — невеличку хмару в людську долоню завбільшки". Просто перший невеличкий доказ, що дещо ось-ось станеться.

72 Отож, він виходить та йде по вулицях. Він сказав: "Тепер, я так розумію, Він входитиме через південну браму, тож краще мені піти туди й стояти". І сказав: "І я знайду собі місце, і я стоятиму там. І коли Він з'явиться, я побачу, який з цього хлопчини Пророк. І я маю намір вийти перед усіма, та приставити свого пальця Йому до носа, і я висловлю Йому, що я думаю про Нього, коли Він з'явиться. І я скажу Йому, що усі Його нісенітниці стали причиною того, що моя дружина. . .і оці молитовні зібрання та інше. Мені від цього стає погано, і я втомився. Я так і зроблю. Я збираюся сказати про це дещо, розумієте, і я скажу Йому. І потім, я знаю, що раббі обов'язково поплескає мене по плечу й скаже: 'Закхею, ти хороший член цієї тутешньої церкви. Ти хороша людина, жодних сумнівів'". Тож він сказав: "Я прийду туди зарано", — і ось він прийшов.

73 Коли він був за квартал чи за два від брами, виявилося, що там була тиснява людей. Вони висіли на стінах та усюди. Так чи інакше, навіть хоча Його й ославлювали, хтось все одно хотів Його слухати. Хтось буде слухати.

74 І ось, він сказав: "Тепер, коли Він буде входити через браму, як же я побачу Його?" Пам'ятаєте, в Біблії сказано, що він був малого росту. І він сказав: "Я надто низький". Тож він почав проштовхуватися: "Ану пропустіть мене трохи!" Можна сказати, що він ще не Християнин, розумієте, коли поводиться отак. У Християн нема такого відношення, розумієте. "Відійдіть! Чи знаєте ви, хто я? Я Закхей. Я власник тутешнього ресторану. Розступіться, дайте мені пройти!" Розумієте? Отож, це не Християнин. Усі знали, що він не такий. Можливо, декому було відомо, що Ревека молилася.

"Ну, — сказали там, — ну, ставай ззаду".

75 І ось, він зрозумів, що він так і не побачить Його у всьому цьому натовпі, тож у нього не вийде висловити Йому свої думки. Отож, він подумав: "Ну, що ж мені тепер робити? Може, вернуся додому й просто забуду про все".

76 Але, знаєте, в цьому дещо є, що коли ти приймаєш собі рішення, що хочеш побачити Його, тебе ніщо не зупинить

побачити Його. Мені все одно, що там буде, ти—ти будеш невідступним, і як та жінка-грекиня була невідступною в тому, щоб дістатися до Ісуса. І в цьому дещо є, що коли ти приймаєш рішення, що побачиш Його — тебе ніщо не зупинить. Але пам'ятай, коли ти приймаєш рішення, тоді диявол зробить усе можливе, щоб зупинити тебе. Він твердо вирішив, що ти не зрозумієш Цього, що ти не побачиш Цього. Він накидатиме чорне покривало на усе, що тільки зможе, щоб не дати тобі побачити Це.

77 Отож, там і була його перша барикада. І ось, він став відходити, сказав: "Ну, думаю. . ."

78 І поглянув туди, й там стояли дехто з його конкурентів, і, ті, кого він знав тоді як членів церкви. Отож, він там так багато насміхався з того, що цей Ісус Назарянин є пророком, і ось потім дехто з його членів стоять і дивляться на нього — просто там у тій самій групі. Він просто не зміг сховатися. Його впізнали.

79 Отож, Закхею, тебе вже впізнали, тож просто. . .ви розумієте, якщо тут випадково опинився такий. Ти вже змішався з цією групою, тож вони вже знають, хто ми тут такі, тож ми можемо спокійно знайомитися, дізнаватися один про одного.

80 Тож він сказав: "Що ж, це щось незвичне". І він озирнувся, побачив іще когось, що стояв там. "А знаєш, зрештою, всі вони такі ж, як і ти, вони—вони хочуть розібратися в чомусь".

81 Людина знає, що вона звідкись прийшла, з потойбічного; й коли вона відходить, вона кудись вертається. І вона постійно старається віднайти дещо таке, щоб розібратися, звідки вона прийшла й куди вона направляється. Єдиний, Хто може дати ту відповідь — це Бог. Кожен з людей бажає зазирнути за ту завісу. І коли ти бачиш що-небудь таке, що. . .що зможе показати тобі, щó знаходиться за завісою — де ти був, і хто ти є, й куди ти направляєшся. Існує тільки одна Книга, з усієї написаної літератури, з мільйонів тон — *Оце* ось є та Книга, яка розповість тобі, хто ти є, звідки ти прийшов, і куди ти підеш. Жодна інша книга не розповість; ота Біблія! "А Слово — це Бог", — сказано в Біблії.

82 Отож, ми бачимо, що цей чоловік, з усім тим, що було навколо, він збентежився, коли побачив, що він опинився серед людей, які кричали, й плакали, й волали, й поводилися немов божевільні. Отож, але він. . .Він сидів там, ототожнився з ними, тож він—він просто повинен був залишитися, ось і все. Тепер, він сказав: "Що ж, якщо я пройшов досюди, я спокійно можу рухатися далі, допоки дійсно не розберуся в Ньому".

83 Отож, Закхею, це непогана думка. Ти вже попав сюди на сніданок, тож давай тепер просто будемо рухатися далі. Розумієте, ми всі пройшли не більше.

84 Отож, тепер ми бачимо, що коли це тривало в них далі, він сказав: "Якщо я тепер залишуся тут, я—я не побачу Його, бо я

надто малий. Отож, знаєш, думаю, я виберуся з цього натовпу й пробіжуся туди до рогу, де я буду стояти сам, стану просто на краю тротуару. І коли Він проходитиме, я тоді вийду на середину вулиці й вискажу Йому, щó я про Нього думаю. Я вискажу Йому свою думку".

85 Отож, він знявся з місця, відійшов від натовпу й пішов. Він розмірковував: "Ось, якою ж дорогою Він піде?" Що ж, він пішов до "авеню Аллілуя". Зазвичай це і є та дорога, якою Він іде, розумієте. І підійшов до "рогу Амінь", туди, де вона там повертає й веде до ресторану.

86 Ось куди йдіть, знаєте — на "авеню Аллілуя" та "рог Амінь", і потім ви стаєте готові споживати Слово. Розумієте? Розумієте?

87 Отож, він підійшов до цього рогу й став там на розі, сказав: "Тепер тут нікого нема. І коли я. . ." Знаю, що це звучить кумедно, але я просто. . .Затримаюся на мить. Отож тоді, перше, що ви бачите, він дістався до цього рогу, й він сказав: "Тут нікого нема, тож я тут і стоятиму. Коли Він проходитиме, я побачу, який з Нього Пророк. Я вийду на середину вулиці, і я скажу Йому дещо".

88 Отож, він стояв там, і йому прийшло в голову: "Тепер, хвилинку. Знаєш, якщо я там був надто малим, той натовп, мабуть, супроводжуватиме Його усюди. А я—я не хочу, щоб хтось кричав, коли я буду з Ним розмовляти. Я хочу сказати Йому так, щоб Він почув мене. А ті будуть волати: 'Амінь', та 'Аллілуя', та 'Слава Богу', 'Осанна Пророкові, що йде у Ім'я Господнє'. О-о, мене так і не почують, уся та галаслива група. Тож залишається тільки одне. . .Вони тоді усі стовпляться навколо мене, й тоді я—я—я взагалі навіть і не побачу Його".

89 І ось, він, стоячи на розі, випадково поглянув, і там була стара добре знайома сикомора. Це хороше дерево в Індіані. Отож, стояв на розі. Він подумав: "Ну, якби я міг вилізти туди на ту гілку й усістися, тоді я був би там угорі, тоді я міг би дійсно проговорити до Нього, коли Він буде проходити".

90 І ось він пішов, побіг. І він був надто малим; він не міг дотягнутися до гілки. Тож він сказав: "Що ж, тепер залишається тільки лиш одне, що я можу зробити", — а там стояли контейнери з міським сміттям, стояли на розі. І ось він подумав: "Ну, тепер, якщо я піду туди, та візьму той контейнер зі сміттям, та підніму його, та перенесу його сюди, тоді я зможу дістати до дерева. Це допоможе мені".

91 Отож, він іде. І машина для сміття того ранку ще не приїжджала, й він був дуже важким. І ось, той був малий, і він не зміг його підняти. Одне-єдине, як це можна було зробити — обхопити його руками. А на ньому була його найкраща одіж. Отож, ви знаєте, коли ти стараєшся побачити Ісуса, там завжди будуть перепони. Але це не мало жодного значення, чи хороша то була одіж, чи ні — він хотів побачити Ісуса, що б там не було. І

ось, він обхопив руками контейнер з відходами, щоб йому можна було підтягнути його туди. І ось, він волік його, і він там був весь у смітті. Що ж, це не мало жодного значення; він—він все одно хотів побачити Його.

92 Отож, в той час, як він підштовхував цей контейнер, обхопивши його руками, він почув, як хтось сміється. І він озирнувся, і там стояв Лавінський, його конкурент, сказав: "Ну, оце так новини! Закхей почав, його ресторан дав йому нову роботу. Він працює сміттярем".

93 Знаєте, диявол просто хоче побачити, що в нього вийде, щоб понакидувати на твоєму шляху все, що тільки він зможе, щоб не дати тобі побачити Ісуса. Він скаже тобі: "Вони святенники-стрибуни". Тобі говоритимуть: "Вони ідіоти". Він говоритиме: "Вони, нічого такого у них нема. Вони просто жалюгідні покидьки міста", — усе, що тільки зможе зробити. Але якщо ти твердо вирішив побачити Його — Бог якось так влаштує, що ти побачиш Його. Просто тримай це у себе в розумі. Якщо той голод почне прокидатися у твоєму серці — дещо станеться, дещо. Ти побачиш Його, що б там не було.

94 Отож, не мало жодного значення. Обличчя почервоніло, й він збентежився. Але він і далі продовжував штовхати контейнер, й ухопився за нього, й видерся на дерево. Чи все нормально, а, видертися? Вам, жителям Півдня, відомо, що таке *видертися* — це є видряпатися на дерево, залізти на дерево. І він заліз туди, й він підліз до того місця, де дві гілки сходилися разом й зустрічалися на стовбурі дерева, й він усівся там.

95 Отож, це непогане місце, щоб посидіти там — де сходяться дві дороги — твоя й Божа, твої уявлення та Його. Це непоганий момент, щоб присісти й поміркувати. Твої власні думки про Нього, і що каже Його Слово про Нього. Яким Він є у твоїх думках, і що каже про Нього Слово. Яким, на твою думку, є Послання цієї години, і яким є Послання цієї години за Його Словом. Ось у чому різниця. Посиди там і поміркуй над цим трохи.

96 Безсумнівно, сатана всівся йому на одне плече. Він сказав: "Знаєш що? Ти являєш собою чудове видовище — сидиш тут, дістаєш скабки з рук. І у своїй найкращій одежі, і вона вся у смітті. І тепер тебе ославлять на все місто, всі жарти будуть про тебе, тому що, дивися, яке безумство ти вчинив, сидиш тут".

97 Бачите, — сатана, — коли ти починаєш, він тоді буде намагатися говорити тобі: "Ти вчинив помилку".

98 Ось він сидів, у такому стані! Він сказав: "Що ж, Ревека говорила, що Він Пророк. Я влаштую Йому випробування. Я побачу, Пророк Він, чи ні". Тепер, він сказав: "Коли Він проходитиме тут, я просто замаскуюся, й Він не дізнається, що я тут угорі. По-перше, я роздивлюся Його. А потім, коли побачу Його, я тоді зістрибну з цього дерева, і тоді я пройду туди й скажу Йому". Отож, сказав: "Тепер, якщо Він—якщо Він Пророк, хоча, як говорила Ревека,

що Він є цим — Він, можливо, дізнається, що я тут угорі на цьому дереві, якщо то є правда. Отож, скажу вам, я Йому влаштую", — тож він підтягнув до себе усе листя та увесь замаскувався, щоб його не було видно, й залишив один листочок, щоб визирати, розумієте, щоб побачити Його, коли Він з'явиться з-за рогу.

99 І, потім, сидить там, розмірковуючи над усім цим. За якийсь час він почув, як з-за рогу доноситься галас.

100 Дивно, де б Він не опинився, там завжди чимало галасу. Знаєте, галас — це ознака життя. Розумієте? Пам'ятаєте, первосвященик, коли він одягався та входив у Святе святих, на краях його облачення в нього був гранат та дзвіночок, і те дзеленчання у Святому святих — то було єдине, за чим чекаючі дізнавалися, живий він, чи ні. Там було дзеленчання. Коли ж не було дзеленчання, тоді, о-о, можливо, він був мертвий. Що ж, я вважаю, це те, в чому справа з нашими церквами сьогодні, багато в чому — там недостатньо галасу, недостатньо наснаги, чогось недостатньо. І тому, де Ісус — там завжди буде галас.

101 Одного разу, коли Він входив до Єрусалиму, ті кричали, та волали, та — "Осанна Цареві, що йде в Ім'я Господнє!"

102 І дехто зі священиків, що були там, сказали: "Ану заспокой їх, щоб вони замовкли".

103 Він сказав: "Якщо вони замовкнуть — каміння заголосить". Коли Він поруч — щось повинно зрушитися з місця. Зверніть увагу. І, тоді — ті, хто вірив Йому.

104 І потім він почув цей галас, що доносився з-за рогу, й крики, й усе інше. Тож він подумав: "Що ж, мабуть, Він наближається". Тож він відсунув свого листочка й піднявся, щоб поглянути. "Зараз Він у мене буде ввесь як є. Побачимо, який з Нього Пророк". І ось, коли він сидів там, відсунувши свій листочок, дивився; і—і на цьому дереві, високо над їхніми головами, де вони повинні були проходити під цим деревом.

105 І ось, коли він побачив першого, хто з'явився з-за рогу, то був, мабуть, апостол Петро, бо він був рославим, сильним, кремезним чоловіком. Уявляю, як він розсував натовп, кажучи: "Друзі, мені дуже шкода. Учора ввечері наш Вчитель провів довге служіння, з Нього вийшло чимало сили. Ви всі зрозумієте. Чи не були б ви такі ласкаві відійти вбік, щоб Учитель міг пройти? Будь ласка, зробіть так". І ось слідом йдуть Матвій, Марк та інші, кажучи: "Отож, ми—ми не хочемо видатися нечемними; ми—ми тут не для цього. Але наш Вчитель страшно втомлений, і Він не снідав, тож ми—ми. . .Будь ласка, ми хочемо, щоб ви відійшли вбік".

106 Там стояв один чоловік, якого, можливо, помітив Закхей.

107 За декілька днів до цього, на одній із зустрічей в одному закладі для ділових людей, там був лікар, і сказав цьому чоловікові, донька якого була дуже хвора на гарячку, що вона не виживе, якщо щось. . .Він зробив для неї усе, що зміг.

108 І Закхей, коли він відсунув свого листочка й поглянув, він побачив, як з–за рогу з'явився цей чоловік з цією дитиною, закутаною в це покривало. Він подумав: "Яку дикість робить цей батько, намагаючися йти за цим—цим так званим Пророком! Ось він з'явився з–за рогу з цією дитиною, а в неї гарячка, й стоїть на цьому вітрі".

109 Але, знаєте, точно як і з Закхеєм: коли ти по–справжньому віриш, тобі, тобі ніщо не стане на перешкоді.

110 І вона хотіла принести цю дитину до Нього. І кожного разу, як ті огинали ріг чи ставалася якась переміна, його відпихали назад. Але він—він був невідступний, він ішов далі. Врешті–решт, на цьому розі, мати вибігла з дитиною на руках, і вона, мабуть, впала, й вона сказала: "Господи, змилуйся над моєю дитиною". І там стояв батько дитини, котрий був другом Закхея, теж плакав.

Той сказав: "Що ж перемінило його відношення?"

111 Отож, він все ще не міг зрозуміти, Хто є цей Чоловік, Він був там у натовпі. Раптом той бачить, як простягається рука й торкається цієї ковдри. І дівчинку розмотали, пішла, підстрибуючи, вулицею.

Закхей сказав: "Отож, в цьому повинно дещо бути".

112 Зрештою, Він з'явився у полі зору. І, один погляд на Нього, Закхей перемінив свою думку. Всього лиш один погляд на Нього! Ось Він іде. Він виглядав не так, як людина. В Ньому було дещо таке, що відрізнялося. Лагідний, ніжний, ласкавий; та все ж, здавалося, якщо Він проговорить — світові настане кінець. Його характер виявився не таким, як той думав. Його відношення почало. . .Коли він побачив Його, уся його гордовитість почала злізати. Крокує по вулиці. Той розмірковував; визирав з–за свого листочка, бачив, що відбувається. А Він, йдучи, Він опинився просто під тим місцем, де знаходився той.

113 І він сказав: "Знаєш, може, той Чоловік і Пророк. Можливо, Ревека була права. Може бути так, що вона знала про Писання більше, ніж я". І ось Він іде далі, схиливши Свою голову, крокує — лагідний, ніжний, яким Він був і завжди. А учні стримували людей, щоб дати Йому пройти.

114 І коли Він підійшов просто під дерево, Він зупинився. Закхей визирає з–за листочка, якось *отак*. Він підняв очі на дерево, промовив: "Закхею, злізай".

115 Він знав не тільки те, що той—той сидів на дереві, але Він знав, що його ім'я — Закхей. Злізати з дерева йому було значно легше, ніж залізати туди. Він знав його; це чудо сталося з ним. Розумієте?

116 Він сказав: "Господи, я був неправий. Я готовий визнати, що я неправий. Якщо я брав що зайве — я—я поверну. Половину майна свого я віддам убогим".

Ісус сказав: “Спасіння сьогодні прийшло у дім твій”.

117 Що його перемінило? Що ж то була за переміна, брате, сестро? Задумайтеся на хвилинку. Переміна полягала в тому, що він побачив Дещо справжнє.

118 Він чув усі обітниці, які було дано, священик говорив про те, що *було* — визначний пророк Мойсей, визначний *оцей*, *отой*, чи ще *хтось*, — обіцяючи щось величне у майбутньому, але ігноруючи те, що чиниться нині. Людина є такою.

119 Він побачив дещо істинне, дещо таке, що він уздрів сам. Чудо сталося з ним. Він був тим Пророком. Бо Він не знав його, і Він не помітив би його вгорі на дереві. Та коли Він підійшов просто під дерево, Він зупинився, й підвів очі вгору, й сказав: “Закхею, злізай. Спасіння сьогодні прийшло у дім твій”.

120 Браття, саме дещо справжнє міняє людську думку, міняє їхнє відношення. Звичайно ж, буває так, що до Цього нелегко пробитися. Але якщо ти сьогодні вранці наблизишся до Христа з—з такою думкою у своєму серці, що “я не буду критикувати, але я досліджуватиму Писання й побачу, ким Він був”.

121 Якби Він прийшов сьогодні ввечері на зібрання; перш ніж ви прийдете, дослідіть й побачте, ким Він був. Ким би Він не був — сьогодні Він повинен бути такий самий. Його. . .Як я говорив учора ввечері, якщо багато хто з вас були там, розумієте. Чи ототожнює Себе Бог Своїми характерними рисами? Він завжди повинен залишатися таким, бо Він є такий самий учора, сьогодні й навіки. Людські серця є настільки. . .Чоловік та жінка, які по-справжньому бояться Бога, бізнесмен чи хто б то не був, він завжди. . .якщо в ньому є хоч який-небудь Божий страх, в нього в серці є щось таке, щоб пізнати про Бога дещо.

122 Слухайте, я ж так і не розповів вам, що сталося з Закхеєм. Він став членом місцевого відділу Бізнесменів Повної Євангелії у Єрихоні. Ось, я хочу спочатку розповісти вам про нього, розумієте. О-о, певна річ, він належав би тільки до повної Євангелії, звичайно ж, належав би. Це все проповідував Ісус. Тож він став тамтешнім членом. І тобі слід стати членом того самого. Тепер, візьміть до уваги.

123 Але він хотів побачити дещо справжнє. І коли він сам побачив дещо справжнє, що було ототожнене за Писанням, тоді він був готовий. Са́ме справжнє западає назавжди.

124 Перед завершенням, невеличка історія. Хто з присутніх тут є мисливцями, хочу побачити ваші руки, мої браття тут? О-о, оце так! Я—я знав, що не буду один. Отож, я люблю полювати, і я. . .

125 Я раніше їздив у північні ліси, у Нью-Гемпшир. Там водиться білохвостий олень. Як мені подобається полювати на них! І я їздив щороку. І в мене там був напарник на ім’я Берт Кол — один з найкращих людей, з ким мені доводилося полювати.

126 І я за натурою завжди любив ліс. Я народився у лісі, і, здається, що я там і виріс. І навіть моє навернення не забрало цього від мене. Не так вже з–за того, щоб здобути дичини, але просто побувати в лісі. Я вважаю, що там є Бог; бачити Його, як Він діє. І природа — як вона вмирає та йде униз, й вертається знову — воскресіння.

127 Сонце сходить уранці — народжена дитинка; а потім десь о дев'ятій годині воно йде до школи; а годині о десятій воно закінчує її; о дванадцятій годині воно повносиле; о другій годині по обіді воно сягає мого віку; а о п'ятій годині йому вісімдесят років, воно помирає. Воно заходить. Воно відслужило Божому призначенню. Воно не померло. Наступного ранку воно знову з'явиться там. Це Бог свідкує, що існує життя, смерть, похорон, воскресіння.

128 Поспостерігайте там за тими деревами. Минулої осені, перш ніж почалися морози чи щось таке, сік пішов у корінь. Що він робив? Сходив у могилу. Що відбувається потім? Навесні він знову повернеться. Він не помер. Він сходить і лежить у землі, повертається. Якби він залишився угорі, то зима вбила б його. Розумієте? Бог. . .Він відправляється туди не за своїм розумом. Це передбачений Богом шлях. Тож він просто йде Божим передбаченим шляхом. Сходить, ховається на цілу зиму, наступного року вертається з новим життям, свідкуючи, що існує життя, смерть, похорон, воскресіння. Всюди одне й те саме; Бог свідкує про Себе у Своєму величному творінні.

129 Цей мисливець, він був хорошим стрільцем, вправним стрільцем. Але він був найбезсердечнішою людиною з усіх, кого я зустрічав. Він—він постійно глузував з мене. Він стріляв оленят.

130 Отож, справа не в тому, що стріляти оленят неправильно, якщо закон дозволяє це. Але, знаєте, Авраам вбив теля й нагодував ним Бога, тож стать, тобто, розмір — головне не це.

131 Справа у відношенні. Він стріляв їх просто тому, що мені від цього було боляче. І він говорив: "О–о, ти жалісливий, як і усі священики". Сказав: "Біллі, з тебе б вийшов непоганий мисливець, якби не та обставина, що ти проповідник". І сказав: "Але ти надто жалісливий. Ось такі вони — проповідники, — сказав, — вони—вони надто жалісливі".

І я сказав: "Берте, ти жорстокий".

132 В нього очі були, ось, як у ящірки. І він сказав. . .Він робив, він. . .Подібно як жінки стараються підводити собі очі, знаєте, ось *так* угору. І він сказав. . .І він дивився отак, і він говорив: "Ти просто жалісливий". Отож, він хотів стріляти тих оленят. І вбивав якого–небудь, кидав його лежати, і йшов за наступним, просто щоб зробити мені боляче. І він говорив: "Колись я відучу тебе від того проповідування".

І я сказав: "О–о, ні, Берте. Ні, ні".

133 І ось, одного дня, то була пізня осінь, я поїхав туди. І залишилося десь приблизно тиждень сезону, а я був зайнятий. Я був інспектором по охороні дичини у штаті Індіана, і я—я був зайнятий, якраз у сезон полювання, тож я повинен був використати свою відпустку. Я приїхав трохи запізно.

134 І ті білі олені, коли на них полюють, ви говорите про те, що Гудіні майстер ховатися, о–о, він у порівнянні з ними аматор. І ось, вони тоді дійсно не виказували й носа. І ночі були місячні, дюймів шість снігу на землі, сліди було добре видно.

135 І ось, Берт, коли він прийшов у хатинку, де був я, він сказав: "Ну, Біллі, цього року в мене є одна непогана штучка для тебе".

І я сказав: "Яка?"

136 Сягнув рукою собі в кишеню і витяг це. В нього був невеличкий свисток. Він свистів у нього, і був такий звук, немовби оленятко кличе свою маму. Мале оленятко, розумієте, кличе свою маму.

137 Я сказав: "Берте, яким же жорстоким ти можеш бути?" Я сказав: "То ти хочеш сказати. . .Ти не зробиш такого!"

Він сказав: "Ха–ха, ти, жалісливий проповідник!"

138 І ми того дня пішли на полювання, й ми переходили через перевал Джефферсона. І за нього не треба було турбуватися — він знав, як знайти дорогу назад. Тож десь до дванадцятої години дня ми лізли угору, а потім ми ділилися й розходилися, кожен у свій бік. І потім, якщо ми діставали свого оленя, ми підвішували його, й—й тоді ми сідали на своїх коней та їхали за ним.

139 Отож, була вже десь одинадцята година, ми не бачили ані одного сліду, жодного сліду.

140 Усі олені позалягали. Вони позабиралися у чагарники та попід завали гілок та всього іншого, де лежали крони дерев, де побували лісоруби. І вони позалягали, вони ховалися, не вилазили, бо на них йшло полювання. Вони були налякані.

141 Десь об одинадцятій годині Берт зупинився, присів. Там була невеличка розщелина, о–о, за розміром приблизно як цей будинок, і всередині, може, удвічі більша за розміром, ніж отут, — невеличка така розщелина там. І він присів й поліз рукою, щоб дістати, як мені здалося, свій—свій термос, що був у нього в куртці. Ми звичайно носили термос, і пили гарячий шоколад, і, бо цим можна було підкріпитися, розумієте, і—і потім з'їдали бутерброда, і потім ми розходилися. Ми підбиралися до тієї межі, де вже не ростуть дерева, тож я подумав, що, можливо, Берт збирається з'їсти свого бутерброда. Тож він присів, щоб дістати цього термоса й. . .я подумав, що він збирається дістати його. І я просто опустив, притулив свою рушницю до дерева й поліз за своїм.

142 Але, що він робив — він діставав той свисток. І ось, коли він дістав цей свисток, він засвистів у нього. І якщо коли хто чув,

як кличе оленятко, це досить-таки жалібно. І коли він свиснув у той свисток, прямо навпроти нього, мені на подив, з'явилася здоровенна олениха. Отож. . .Олениха — то самка оленя, ви знаєте. І ось, вона з'явилася. Її великі карі очі схвильовано ходили з боку в бік, ті великі вуха були нашорошені ось *так*. Розумієте, її малюк попав у біду.

143 І він свиснув у нього ще раз, і вона озирнулася. І вона увійшла просто в ту розщелину. Отож, це незвично, — будь-хто з вас, мисливців, знає це, — щоб олень зробив таке. Вона вийшла туди. Я бачив її великі очі. Вона стояла не далі як за двадцять ярдів від мене. І я подумав: "О-о, Берте, ти не зможеш цього зробити — вбити ту дорогоцінну бідолашну матір; вона шукає свою дитину, а ти отак її обманюєш". Та цей свисток просвистів, і вона була. . .Вона вийшла туди.

144 І мисливець потягнув затвор своєї гвинтівки калібру тридцять нуль шість, відпустив його; рушниця клацнула, ви знаєте, запобіжник було знято.

145 І вона почула це. І вона озирнулася, і вона побачила мисливця. Її вуха одразу ж принишкли. Звичайно вони втекли б. І, найперш за все, вона не вийшла б там в ту годину доби. Але, розумієте, вона була матір'ю. Вона, в ній щось було, щось, щось істинне. Вона нічого не грала. Вона була матір'ю. Вона народилася матір'ю. І її малюк попав у біду, і це її турбувало.

146 І він зиркнув на мене тими очима ящірки й вищирився, я сказав: "Берте, не роби цього. Не роби цього". Він тільки вищирився; повернувся з тією гвинтівкою. Ой-ой-ой!

147 Він був вправним стрільцем. І я знав, — коли той приціл було наведено на її вірне материне серце, — він прострелить її наскрізь. Розумієте? Вона стояла не далі ніж за двадцять ярдів; велика восьмиграмова куля—куля, восьмиграмова грибовидна куля, і він там розніс би її серце на шматки.

148 Я подумав: "Як ти можеш бути таким жорстокосердим — прострелити серце тій дорогоцінній матері, — вона шукає свою дитину? Як ти можеш так робити, Берте?" — думав я собі. Я бачив, як притиснулися його руки. Я не міг на це дивитися. Я просто не міг. Я повернувся спиною. Я—я не міг це бачити.

149 Там стояла та справжня вірна мати. Вона не була лицеміркою. Вона не просто натягла це на себе, щоб показатися. Вона була матір'ю. Ось чому вона робила це. Смерть для неї нічого не значила. Її дитина попала в біду. Вона непокоїлася більше про свою дитину, ніж про своє власне життя. Нехай мисливці стріляють чи що б там не було; її вірне серце билося, її материнське почуття. Материнське почуття у ній кликало. Її дитина кликала на поміч. В ній всередині було щось справжнє, пульсувало.

150 І як же міг той жорстокосердий мисливець прострелити те вірне серце? Я просто не міг на це дивитися. Я відвернув голову.

Я подумав: "Господи Боже, не дозволь йому це зробити". Я стояв ось *так*, я не міг чути. . .Я не хотів почути звук пострілу. Це було вже занадто. Я чекав.

151 Рушниця так і не вистрілила. І я повернувся й поглянув, і вона рухалася ось *так*. Він не зміг цього зробити.

152 Він повернувся й поглянув на мене, і ті великі очі перемінилися. Сльози котилися по його щоках. Він подивився на мене, і його вуста тремтіли. Він відкинув рушницю на сніговий наніс та схопив мене за холошу штанів. Він сказав: "Біллі, я вже по горло ситий цим. Приведи мене до того Ісуса, про якого ти розповідаєш".

153 Там на тому сніговому наносі я привів його до Господа Ісуса. Чому? Він побачив дещо справжнє. (Він побував в усіляких церквах). Він побачив дещо таке, що не було грою. Він побачив дещо таке, що було істинним.

154 Друзі, можливо, в нас є церковні правила, й церковні норми, і богослов'я, й усе інше, але існує справжній істинний Ісус. Давайте ж нині, схиливши наші голови у молитві, звернемо свій погляд до Нього.

155 Зі схиленими головами, я хотів би поставити вам питання; схиліть також і свої серця. Скільки тут буде таких, тепер, — ви, хто сповідує Християнство, хто ні, — що визнання — це все, що у вас є? Але хто з вас хотів би бути Християнином настільки, наскільки тая олениха була матір'ю — з чимось настільки істинним у тобі, що видається більшим, ніж твоє життя чи щось іще, що ти маєш? І ти скажеш, можеш сказати ось що: "Брате Брангаме, я належу до церкви. Я бізнесмен, бізнес-леді чи хто завгодно, домогосподарка. Але дійсно — стати таким Християнином, щоб я міг відкласти вбік увесь світ, перенести критику чи що завгодно; я—я хотів би бути настільки, я у своєму серці хотів би бути Християнином настільки, наскільки та олениха була матір'ю".

156 Тепер, зі схиленими головами й заплющеними очима. Перед Богом, я питаю вас, в Ім'я Христа, при завершенні епохи, чи не піднімете ви свою руку? Я не можу зробити поклик до вівтаря, бо нема місця. Але просто скажіть: "Помолися за мене, Брате Брангаме, щоб я став саме таким Християнином, якою матір'ю була та олениха". Благословить вас Бог. Руки просто усюди. "Дозволь мені бути настільки ж Християнином".

157 Отож, Закхею, коли ти підняв свою руку, це виявляє, що Він віднайшов тебе. Чому б тобі зараз не злізти з дерева? Сьогодні Він піде разом з тобою додому на обід. Він залишиться з тобою по всі твої дні.

158 Небесний Отче, ми вдячні за Господа Ісуса, за Його Присутність. І ми усвідомлюємо, що тут є дещо таке, що змусило чоловіків та жінок. . .Дехто з них навіть вважалися Християнами багато років. Але тут було, є присутнім Дещо

таке, що підштовхнуло їх; хоча вони навіть і визнавали щось, як і Закхей, але один доторк від Христа — вони підняли свою руку на свідоцтво про те, що Дещо всередині їх сказало їм зробити це. Нехай же пізнають вони нині, що то був Ісус. Сьогодні вранці Він мав пройти цією дорогою, і Він пройшов.

159 Там піднялося, я думаю, приблизно сто п'ятдесят рук, Господи. Я молю, щоб Ти навідався до кожного й дав їм ту реальність, яка потрібна, щоб стати справжнім Християнином. І не має значення, як сильно цей світ намагатиметься засмутити нас, і як сильно оті інші намагатимуться засмутити нас — нехай ми пам'ятатимемо, що дістатися Туди — це битва. Це певне зусилля, яке ми повинні докласти. Та коли з'єднується з Тим, що є істинним, реальним, тоді Це міняє нас. Я молю, щоб Ти перемінив кожне серце, Господи, та щоб кожен у цей момент опинився в Божественній Присутності. Вклади у їхнє життя Святого Духа, щоб бути настільки ж Християнами, наскільки мати–олениха була матір'ю. Вона народилася матір'ю. Нехай вони народяться від Духа Божого й стануть справжніми послідовниками Ісуса Христа. Нехай вони позлазять сьогодні зі своїх сикомор. Даруй це, Господи. Нехай Ти підеш додому з кожним з нас і перебуватимеш там з нами до того моменту, коли Ти прийдеш, щоб забрати нас до нашого Вічного Дому. Бо ми прохаємо це в Ім'я Ісуса. Амінь.

160 Щиро дякую вам. Благословить вас Господь. Я затримав вас. Я повинен був забратися звідси о десятій годині. Зараз десять хвилин на одинадцяту.

161 Моя надія, що Бог візьме оці декілька незграбних слів, нервових та завдаючих болю, та нагодує ними ваше серце. Пам'ятайте, у Христі є дещо істинне. Благословить вас Бог. Добре.

Він мав пройти цією дорогою UKR64-0321в
(He Was To Pass This Way)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у суботу вранці 21 березня 1964 року на сніданку Міжнародної Спілки бізнесменів Повної Євангелії у Вечірньому клубі у Бетон-Руж, штат Луізіана, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом "Voice Of God Recordings".

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

Voice Of God Recordings
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

Voice Of God Recordings
PL 1, 02761 Espoo, Finland

англійською:

Voice Of God Recordings
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва "Voice Of God Recordings" є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

Voice Of God Recordings
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org